

10 Ağustos Cumhurbaşkanlığı Seçiminin Analizi

İçeriği Yazan: [Mehmet ÇAĞIRICI](#) [1] Zaman: Salı, 12/08/2014 - 21:40

Yazar Bloğuna Ekle: Yazarlar Bloğunda Görünmesin

Cumhurbaşkanlığı seçiminin birinci turunda Başbakan RT Erdoğan, henüz resmi olmayan son duruma göre % 51,7 oranla kazandı. Muhalefetin çatı adayı ve beş küçük muhalefet partisinin de desteklediği Prof. Ekmeleddin İhsanoğlu'nun oy oranı % 38,5'ta kaldı. HDP/BDP' nin adayı Selahattin Demirtaş ise oldukça başarılı ve % 9, 7 oranında seçmenin desteğini aldı.

Uzun boylu seçim analizi yapmaya hiç gerek yoktur.

Seçmenin oylarını orantısal değil de mutlak rakamlarla incelersek bu seçim sonucunda en önemli rolü "kendiliğinden boykotçuların" oynadığını derhal görebiliriz.

30 Mart 2014 tarihindeki yerel seçimlerde AKP'nin aldığı aşağı yukarı 19,5 milyondur. 10 Ağustos 2014 Cumhurbaşkanlığı seçiminin 1. Turunda Başbakan Erdoğan'ın aldığı mutlak oy sayısı ise sadece 1 milyon oy artışıyla 20,5 milyon oydur.

Fakat seçimi 1. Turda Başbakan Erdoğan'ın kazanması, mutlak oy sayısı ile değil de seçime katılanların yüzdesi üzerinden hesaplanmaktadır. 30 Martta 19,5 milyon oya karşılık AKP'nin % 43,4 olan oy oranı, cumhurbaşkanlığı seçiminde sadece 1 milyon oy artışıyla yani 20,5 milyon oya karşılık Başbakan RT Erdoğan'ın oy oranı % 8,3 oranda artarak % 51,7 oranına yükselmiştir.

Buna karşılık 30 Mart 2014 mahalli seçimlerinde CHP ve MHP'nin birlikte toplam oyları da 19,3 milyon oy iken, muhalefetin çatı adayı Prof. Ekmel beyin şimdiki oyu 15,3 milyondur. Bu rakamları katılıma göre orantılasak, CHP ve MHP'nin 30 Mart seçimlerindeki birlikte oy oranları % 43,2 iken Prof. Ekmeleddin beyin bu seçimdeki oy oranı % 38,5 da kalmıştır. Yani Prof. Ekmel Bey, yerel seçimlere göre 4 milyon daha az oy ile CHP ve MHP'nin yerel seçimdeki ortak oy oranına göre % 4,7 oranında y kaybetmiştir.

En son 30 Mart 2014 yerel seçimine seçmenin katılım oranı % 89 iken bu oran, cumhurbaşkanlığı seçiminde % 14,8 oranında azalarak % 74,2'e düşmüştür. Mutlak rakamlarla, yurt dışı dâhil verilmeyen oy sayısı 8 milyonun üzerindedir. Sonuçlara bakılınca bu durum en çok çatı adayını etkilemiştir.

Öte yandan Başbakan Erdoğan, bu seçimde geçen 30 Mart yerel seçime göre, 1 milyon yeni oy kazanmıştır. Bu yeni oyların muhalefet partilerden MHP'nin çok güçlü olduğu Bayburt, Gümüşhane, Kırıkkale, Aksaray, Yozgat, Sivas, Kırşehir vs. gibi iç Anadolu'nun kentlerinde Başbakanın rakibi Prof. İhsanoğlu'nun yerine kendisine verildiği görülmektedir. Bu olay da kanıtıyor ki çatı adayı İhsanoğlu projesi tamamen çökmüştür.

Özetle, CHP ve MHP'nin aday gösterme politikalarının neden olduğu seçime katılım oranının düşüklüğü veya kendiliğinden oluşan "seçim boykotu" bir taraftan, çatı adayının pek fazla toplumumuzda tanınmamış olması diğer taraftan, Başbakan Erdoğan'ın daha birinci Turda seçimi kazanmasının ana nedenidir.

Ancak bu "seçim boykotu" örgütlü bir boykot değildir. Seçim kampanyasında "Boykot" çağrısı yapan

ve yeniden bir amip gibi ikiye bölünen Komünist partilerin ve bazı marjinal grupların aldıkları toplam oy sayısı 300 bin bile değildir. Dolayısı ile bu çağrılarını dikkate almazsak, bu boykot; spontane, yani kendiliğinden oluşan bir boykottur. Spontane boykotun temel nedeni ise muhalefetin aday politikasıdır.

Seçime katılımın düşük olmasının elbette tek bir nedeni yoktur. Muhakkak ki tatilcilerin oy verme tembelliği veya İstanbul'un tatilden oy için geri dönenleri ürküten trafiği bu katılımı belli bir rol oynamıştır.

Fakat seçmenin, özellikle de CHP ve MHP taraftarı seçmenin sandığa gitmemesinin bir numaralı sorumlusu; ismi açıklanana kadar toplumumuz tarafından hemen hemen hiç tanınmayan Prof. Ekmeleddin İhsanoğlu'nu aday gösteren CHP ve MHP'nin Genel Başkanlarıdır. Çünkü bu aday partilerinde kimseye danışmadan, tartışmadan sadece bu iki lider önermişlerdir.

Ayrıca çatı adayının hiç te demokratik olmayan bir oldu-bitti yöntemiyle partilerinde tartışılıp konuşulmadan topluma sunulması, bu iki muhalefet partisinin kadrolarını ve üyelerini çatı adayını aktif desteklemekten uzaklaştırmıştır. Öyle ki Prof. Ekmel Bey; hemen hemen hiçbir miting yapmadan, birkaç tanışma toplantılarıyla kent, mezar ve anıt ziyaretleriyle vs. kampanyasını yürütmek zorunda kalmıştır.

Tarih bize, siyasi partilere bir kez daha demokrasinin neye yaradığını çok acı bir biçimde göstermiştir. Elbette tarih, ders almak isteyenlere ders verir.

Kısaca Başbakan RT Erdoğan'ın seçim zaferi; aslında muhalefetin beceriksizliğinden ve yanlış politikasından kaynaklanmaktadır. Ayrıca Başbakan Erdoğan'ın öyle ciddiye alınacak büyük bir zaferi de yoktur. Çünkü aldığı oy sayısında artış çok azdır. Hatta Başbakan Erdoğan, PKK ve legal uzantıları HDP/BDP ile "Açılım" başlığı altında yaptığı işbirliğinden ilk turda ülkenin Doğu ve Güneydoğu illerinde üçüncü aday Selahattin Demirtaş'a 1 milyona yakın oy kaybederek zararlı bile çıkmıştır. Hakkâri, Şırnak, Mardin vs. gibi Doğu illerinde Selahattin Demirtaş'ın oy artışı; "Çözüm" denen açılım politikalarının kime yaradığını bu seçimlerde ayan beyan ortaya çıkarmıştır.

Bu cumhurbaşkanlığı seçim sonucu bence; Başbakan Erdoğan'ın makul zaferiyle birlikte, Kürt etnik milliyetçisi, bir anlamda PKK'nın aday sayılan Selahattin Demirtaş'ın neredeyse % 10' a varan başarısıyla ülkemizin geleceği için endişe vericidir.

Başbakan Erdoğan'ın başarısının birinci nedenini yukarıda; muhalefetin, özellikle aday belirleme konusundaki yanlış politikası olduğunu belirtmiştik.

Başbakan Erdoğan'ın başarısının ikinci nedeni ise seçim kampanyasını resmi Başbakanlık sıfatını kullanarak sürdürmesidir.

Başbakan Erdoğan'ın başarısının üçüncü nedeni; Başbakan Erdoğan'ın seçim kampanyasında, Başbakanlık makamının yanında ayrıca kendisine yapılan cömert bağışların, olağanüstü etkili reklamların, basın ve TV yayınlarında kendisine verilen orantısız ve adaletsiz yayın sürelerinin vs. de çok büyük payı olmuştur. Başbakan Erdoğan adeta seçilsin diye büyük holdingci sermaye ve basın onun kampanyası sürecinde her türlü araç ve imkânları onun emrine sunarak zaferini kolaylaştırmışlardır. Bu seçimde bir kez daha Türk demokrasisinde "eşitlik" ilkesinin ayaklar altına alınması, somut olarak yaşanmıştır.

Başbakan Erdoğan'ın başarısının dördüncü nedeni ise; Başbakan Erdoğan'ın iktidarı döneminde yapılan hırsızlık, yolsuzluk, dış ve iç politika hataları, despotluk, hukuksuz vs. gibi tüm kendi hanesine yazılan olumsuzlukları bir fantom "paralel yapı" uydurarak ona yüklemekteki beceri ve ustalığıdır.

Bütün bu ayrıcalıklı konumuna, avantajlarına, demagojilerine rağmen Başbakan Erdoğan'ın başarısı yine de çok sınırlı kalmıştır. Eğer muhalefet Atatürkçü, ülkenin ve ulusun birliğinden, laiklik ve hukukun üstünlüğünden yana, sevilen bir aday göstermiş olsaydı, sanırım sonuç hiç te Başbakan Erdoğan'ın lehine olmazdı. Veya en azından gösterilmiş olan çatı aday sayın Prof. Ekmeleddin Bey

çok aktif ve canlı bir kampanya ile desteklenmiş olsaydı, seçimin sonucu belki 2. Tura kalabilir, Ekmel beyin kazanma şansı artabilirdi vs. vs.

Başbakan Erdoğan'ın bu seçim başarısına en çok kim sevinmiş olabilir? Tahmin etmesi güç değil! Emperyalizmin bir numaralı sözcüsü Obama! Obama *"Erdoğan ile işbirliğini sabırsızlıkla bekliyoruz!"* diyor.

Obama'dan sonra muhakkak ki en çok sevinen bir başka taraf ise bölücü etnik Kürtçüler olmuştur. Çünkü gerek AKP hükümeti, gerekse bölücüler; elde ettikleri bu zaferlerden sonra, "Özerk Kürdistan", "Federal Türkiye", genel aklı PKK militanlarının ve liderlerinin özgürleştirilmesi vs. bölücü projelerini hızla uygulamaya sokacakları artık kilisedeki âmin kadar kesindir.

Başbakan Erdoğan, Başbakanlık makamında özellikle son yıllarda tam bir dikta heveslisi politikacı olarak görev yapmıştır. Geçen sene Haziran ayında başlayan halkın demokratik "Gezi" direnişini kan ve ölümle bastırmıştır. Kendisinin ve birlikte çalıştığı siyasi arkadaşlarının aleyhinde çeşitli yolsuzluk, hırsızlık, yasa dışılık, hukuksuzluk suçlamalarına maruz kalmıştır. Söz yerindeyse 12 yıllık AKP hükümetinde Başbakan Erdoğan bir yarı diktatörlük kurmuştur.

Ülkemizde 11 Ağustos tarihinden itibaren sorulması gereken temel soru; artık Cumhurbaşkanı olan RT Erdoğan'ın, başbakanlık dönemindeki "yarım" diktatörlüğünü "tam" diktatörlüğe çevirebilecek midir?

Cumhurbaşkanı RT Erdoğan'ın elinde mevcut anayasamızda yazılı, sınırlı da olsa bazı cumhurbaşkanlığı yetkileri var. Bunlar diktatörlük için istismara uygun yetkilerdir. Kabineye başkanlık etmesi, OHAL veya sıkıyönetim gibi az buçuk geriye kalmış demokratik hak ve özgürlükleri de büsbütün yok eden olağanüstü önlem alma yetkileri gibi. İhtiyaç duyduğunda RT Erdoğan'ın bu istismarı da yapacağından benim hiçbir şüphem yoktur. Çünkü 12 yıldır onun yaptıkları, gelecekteki yapacaklarının da teminatıdır.

Ülkemizdeki güncel siyasi yaşamla ilgili olarak sorduğumuz bu temel sorunun, yani Cumhurbaşkanı RT Erdoğan'ın tam diktatörlüğe gidişindeki ülkenin en zayıf yönün, ülkemizdeki muhalefet olduğunu burada bir kez daha anımsatmakta yarar var!

Türkiye'deki "muhalefet boşluğu" veya "bir muhalefet varmış" izlenimi, halkımızı siyasi kararlarında aldatan en önemli unsurdur. Ülke; gerçek bir muhalefet partisi yaratmadan, bu sorunun üstesinden de gelemez. Bu nedenle 11 Ağustostan sonra ülkede siyasi olarak izlenmesi gereken en önemli olaylar, muhalefetle ilgili gelişmeler olacaktır!

Yaşasın tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye!

Mehmet ÇAĞIRICI

mehmet.cagirici@politikadergisi.com

Yorumlar

- [İç Siyasa](#) [2]

Kaynak URL (04/05/2024 - 21:59 tarihinde yazdırıldı):

<https://politikadergisi.com/makale/10-agustos-cumhurbaskanligi-seciminin-analizi>

Bağlantılar:

[1] <https://politikadergisi.com/pd-uye/mehmet-cagirici>

[2] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/ic-siyasa>